

wimaks sai südda ka täis, pealegi kui ta
näggi, et naene ka Zummala wiija rohkes-
te wõttis. Nüüd jaggasid ühtepuhko san-
no teine teise kohta, ja ei olnud koggoni en-
nam üks meel. Mis üks tahtis, põlgas
teine, mis üks heaks litis, laitis teine! Pidi
di mees metsa minnema puid rauma, siis
naene tahtis heino koiu tua; eh! walmistas
mees ennast liina tele, siis naene sundis
weskele minna. Ühhel olli ikka se meel, teis-
fel teine, ja nenda maia läks hukka. Kei-
tõ sai wiibhaga agga polelt tehtud, sest et
üksna riid ja taplus nende seas olli. Kõl sõi-
masid, kõi wandusid teine teist, ja kui Kir-
sti siis tullise wiibhaga mehhe karwo kargas,
kõi mees ka siis ommast kobbast jälle panni
russitaga ja keppiga pihte, nenda et sedda
taplemist kei kõi rahwas immetis ja pah-
haks panna. Siiski nemmad sünnitasid
lapsi, agga ei neil olnud lastest rõmo, ja et
nemmad kõi leid tiggedaste sarmale pakkus-
id, siiski ei surm neid wõtnud. Need kas-
wid

wid kuriaste üles. Zõsa ei moistnud, ja
emma ei wiitsind neid õppetada; ja se läbbi,
et emma wiibhaga liga hirmo neile ilmaas-
jata andis, teggi temma nende süddant
kõrwaks ja tuima's. Nemmad näggid ja
kuulsid ühtepuhko wannemad wiibha pidda-
wad, teine teist sõimawad ja pekswad, eg-
ga olnud siis immetis panna, et nemmad
wannematteist pahjo et holind. Kui nemmad
kangemaks said, kõi iggaüks omma teed,
ollid jo norest wägga riakad ja teggid teiste-
le pahjo tülli ja waewa.

Nenda olli üks õnneto luggu Kotti Zõrri
abbi elloga, ja et kõi õppetaja kulla loeta-
misse ja mu aial neid maenitses ja kustus
leppitada; ja et kõi ka monned wannad au-
sad kulla perrewannemad neid nomisid, siis
ei ei se mõbtund suggu! Kirsti tigge südda
ei ainnud paigastki järrel. Pahhandusels
olli se ello iggaühhel, ja neil ennastel kah-
juks, sest se läbbi saatsid nemmad jo siin ma
peal ennesele pahjo õnnetust. Et kuulge, mis
risti